

„PISTRUIATUL“ de Francisc Munteanu și Ion Ion la Teatrul „Ion Creangă“. Regia: Emil Mandric.

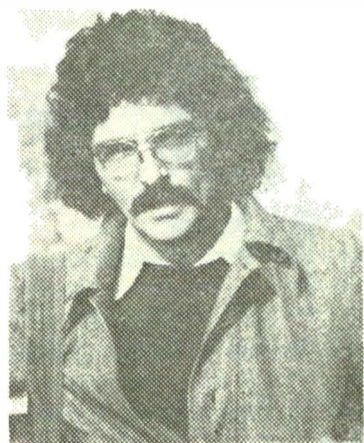
RĂZVAN ȘTEFĂNESCU

Andrei este un erou comunist, condamnat la moarte, în timpul războiului, pentru acțiunile sale în cadrul rezistenței antifasciste. Fugit de sub escortă și căutat de poliție, se ascunde în dărâmăturile unei fabrici de cărămizi: aici îl descoperă un băiețas, Mihai, zis Pistruiatul, care-l adăpostește chiar în podul casei părintești. Evadatul nu se retrace în acest loc ferit cu intenția de a aștepta vremuri mai pașnice, multumit doar de a fi scăpat cu viață, ci e ferm hotărât să-și continue lupta. Dar, pentru asta, va trebui să restabilească legătura cu tovarășii săi, să-și procure acte, și singurul în stare să-l ajute este acest băiețas inteligent și întreprinzător, ce-l inspiră încredere. Nimic mai firesc deci, decât relația afectivă spontană dintre revoluționarul încercat și copilul care, în ingenuitatea sa, nu înțelege încă în ce constă miza luptei, dar intuiește de ce parte este adevărul, simte, crede...

Evadatul pîndeste fiecare mișcare, fiecare zgomot. Nu poate suporta claustrarea, așteptarea inactivă. E obsedat că ar putea fi trădat sau descoperit din clipă în clipă. La un moment dat, joacă ultima carte — decide să se dea pe mîna copilului. Misiunea lui Andrei capătă acum altă turnură: neputînd să acționeze direct, el va modela un viitor luptător, transformîndu-l pe pustiul care se juca de-a „hoții și vardiștii“ într-un om de legătură al militanților aflați în ilegalitate. Și iată cum personajul meu dobîndeste funcția dramatică de a pregăti și aduce în prim-planul acțiunii acestei plese pentru copii pe adevăratul protagonist: Pistruiatul.

Sîntem abia la începutul lucrului. Sînt zile în care mi se pare că știu totul despre Andrei, și zile în care mă îngrozesc că nu știu nimic. Dar așa mi se întîmplă de fiecare dată. Ce se petrece în repetiții este secretul meu...

La unsprezece ani am jucat primul meu rol. Luca Lacrimă în *Domnișoara Nastasia*, la Teatrul Giulești. Acum mi-a venit rîndul să am un partener-copil

E o experiență regeneratoare. Pe interpretul Pistruiatului îl cheamă Andrei Duban și este un partener foarte bun.

CORNELIA PAVLOVICI

Personajul pe care-l voi interpreta în această piesă închinată acelor oameni înzestrați cu energii morale nebănuite, capabili să înfrunte răul pînă la sacrificiul suprem — revoluționarii comunisti —, este o tînră profesoară. Sotul i-a murit pe front: rămasă singură, într-un moment cînd viața nu e lipsită de primejdii, își crește copilul cu demnitate și se dedică muncii ei de educator. E un om simplu, de treabă, cu caracter frumos, calmă, blîndă. Știe să-și păstreze echilibrul rațional, discreția în dragostea ei pentru cei din jur, și mai ales pentru copii. Interesant este că deși le apare celor din jur ca o făptură diafană, a cărei aură de frumusețe are o înfrîurire asupra relațiilor dramatice. Profesoara e în fond un om puternic, o personalitate conturată, orientată ferm. Înțelege foarte bine resorturile lumii în care trăiește, știe ce forte se înfruntă, și și-a formulat fără ezitare opțiunea politică: e de partea celor angajați în transformarea revoluționară a lumii, a societății, a oamenilor, vede în perspectivă o orînduire mai bună, fiind ea însăși militantă comunistă.

Voi căuta să-mi investesc întreaga capacitate de comunicare în interpretarea rolului, deoarece cred în forța artistic-educativă a unor asemenea personaje care întrușchipează înalte valori morale și o admirabilă bogăție sufletească. Într-o echipă de tineret bine alcătuită (vor apărea și cîțiva copii), sub îndrumarea

V I T O R U L R O L

regizorului Emil Mandric, vom căuta împreună expresia cea mai convingătoare.

MĂRIOARA STERIAN

Maria Plesa, mama Pistruiatului. O femeie încă foarte tânără. Prea multe nu știu despre personaje: textul nu-i acordă prea mult loc în desfășurarea acțiunii. Intuiesc o femeie dintr-o bucată, cinstită, înclinată spre a face binele; dacă ar avea prilejul, s-ar purta desigur ca un om curajos. Practic însă, ea este mai degrabă izolată de tumultul social: universul ei se limitează la casă, la grija pentru copil, la devotamentul față de sot. E liniștită doar atunci când sînt cu toții împreună și amîndoi își supraveghează băiatul în timp ce-si face lectiile. Dar acum simte că asupra căminului ei plutește primejdia: băiatul e la vîrsta aspirației la independentă, tot vine și pleacă, jocurile lui au dobîndit o alură misterioasă, sotul abia s-a întors din închisoare, mai îndrîjit, mai hotărît să participe la lupta comunistilor, poliția e tot timpul cu ochii pe casa lor. În înfruntarea cu comisarul Dubă, ea va ști să-si păstreze demnitatea și calmul: abia după plecarea polițiștilor, care-i răscolesc casa în căutarea comunistului evadat, dă friu liber lacrimilor și sentimentului de revoltă.

Așadar, Maria trebuie să-si facă loc printre protagoniști și, pe măsură ce întîmplările capătă consistentă dramatică, prezenta ei în scenă să se materializeze în detalii de comportare, de nuanță, care s-o facă veridică. Joc pentru prima oară un rol de mamă. Desigur că apar unele

întrebări, cărora voi căuta să le găsesc răspunsuri în colaborare cu regizorul Emil Mandric, într-un spectacol pe care-l vrem cu adevărat educativ.

ROMEO STAVĂR

Lumea care populează piesa **Pistruia** este o lume specială, înclinată către acte de curaj, de generozitate. Comisarul-șef e și el un om ieșit din comun, dar e plasat de partea cealaltă a baricadei.

Un tip lucid, ironic, o inteligență orientată potrivit specificului meseriei — istetime, șiretenie, abilitate, capacitatea de a face rapid legături între fapte în aparentă disparate. Mereu surprinzător în relațiile cu cei din jur: o energie în continuă mișcare, gesturi riguroase gîdite, privire pătrunzătoare. Tenacitatea în descoperirea organizației comunistilor din oraș este expresia atît a orgoliului său de „copoi” perfect, cît și a ambițiilor sale de carieră politică, întrucît știe că de aceasta depinde eventuala sa avansare în funcția de prefect. Acesta ar fi conturul personajului, așa cum îl gîdesc acum, la masa de repetiții. Cum o să arate Comisarul-șef în final, nu știu.

Întîlnirile cu Pistruiatul îmi vor da mult de lucru, căci contează orice cuvînt, orice intonație. Dar am un atu: am și eu un băiat, aproape de vîrsta copilului din piesă. Puștiul nu e un actor și nici un om mare, dar l-aș numi, amîntindu-mi de un copil dintr-o povestire de Sadoveanu, „micul om mare”.

Maria MARIN